

Čini mi se da sam već pisala o vječnoj i teškoj temi menadžmenta - ljudskim resursima. Ali s obzirom da je to najbolnija, dakle, najvažnija tačka svakog biznisa, nije naodmet to malo i utvrditi, zar ne?

Negdje krajem rata ili početkom mira (ne znam šta mi je draže) u Sarajevu je gospodin George Soros osnovao MIT - prvu BiH poslovnu školu koja je, mogu slobodno reći, odškolovala ono što bih (iako je, nažalost, lično nisam završila) mogla nazvati bh. elitom u poslovnom, a ako hoćete i u svakom drugom smislu. Nažalost, taj proces "podučavanja pecanju" raznih vrsta pecaroša (menadžeri, novinari, ljekari itd. itd...) je brzo, iz meni zaista neobjašnjivih razloga, obustavljen. Vjerujem da ne griješim ako kažem da je tome kumovala i naša poznata balkanska umišljenost (šta ima nas neko učiti kad smo mi, dakako, najpametniji...). A to je šteta, jer mi se čini da smo uglavnom završili sa onim što, onako, barem do sada, za sebe zovem "kočijaški menadžment". Pitate se šta je to? Pa evo - to vam je ona situacija koje ste se, sigurna

sam, nagledali tokom svoje karijere kada neki rukovodilac kočijaške provincijencije pokušava kandžijom (što dužom i što debljom to boljom, misli on) natjerati podređenog da trči onako i onoliko brzo koliko on smatra da treba. I kad mu to ne uspije, on uporno misli da je do kandžije, pa se srčano da u traženje što bolje, što duže i što efikasnije kandžije... Jer mu niko nije rekao da -

- a) Možete ponuditi čovjeku 100 miliona KM da skoči iz mjesta 20 metara i bez obzira koliko voli pare on to NE MOŽE učiniti
- b) Postoji stara narodna "dinar grad, al' dinara nema..." iliti kad se traži ono čega nema, onda nije do onoga od koga se traži, već do onoga koji traži. Ili kako rekoš na početku, uvijek je do kočijaša, a nikad do kandžije. Jer i sa bosanskim brdskim se može pobjeđivati, ali ne zahvaljujući (samo) kandžiji, već samo spretnom jahaču. Bar se toliko znamo...

Aida Delić

Glavna i odgovorna urednica